

[Margrete Auken]

visførelse. I øvrigt giver man ikke noget svar på, hvorfor fiskene dør, spørger ikke engang i den rapport. Det er den rapport, som jeg har sagt var skrevet på mesopotamisk. Amdsrådsmedlemmerne har faktisk ikke haft en chance for at se, den var gal. Stod det til ministeren, havde jeg heller ikke haft det; det skal jeg vende tilbage til.

Trods sin uklarhed og uforståelighed er denne rapport dog en vigtig dokumentation for, at såvel Cheminova som amtet har vidst, at den var gal og var gal mange flere steder end ved høfdedepotet, men intet sker, før Cheminovagruppen fra Århus får fingre i rapporten og anmelder virksomheden til politiet.

Som sidste fase i myndighedernes slatne omgang med forholdene skal situationen fra i vinter nævnes. Nu gør amtet omsider noget alvorligt ved at undersøge høfdedepotet og forlanger det fjernet, hvorefter miljøstyrelsens direktør kommer rejsende i al sin magt og vælde og holder møde med de implicerede parter, siger han, dvs. amt og Cheminova; de hårdt ramte fiskere får ikke lov at være med.

Man bliver enige om, at det ikke er så akut endda, og henholder sig bl.a. til en oplysning om, at afstanden mellem depot og vandkant er mere end dobbelt så lang som i virkeligheden, plus en forsikring om, at et opgivet havdige er sikkert. Man vil have lidt ekstra sikring ud af depotet, så man beslutter at grave sand og lægge på – det graver man en måned efter inde i det fredede fugleområde bagved, det er så én side af sagen – og så bruger man sandet til kystsikring. Det ligger faktisk henne mellem hofde 43 og 44. Meget fornuftigt, for der er hul i diget derhenne, men det er bare for at sige, at vi får at vide, det skal ligge foran depotet, og nu ligger det dér.

Fiskerne, der kender Vesterhavet, ved, hvor udsat det hele er, men Kampmann beroliger pompøst. Først da miljøstyrelsens havforureningslaboratorium kommer til og i stor udstrækning på eget initiativ – altså i stik modsætning til den oplysning, miljøudvalget har fået i dag – først da de går i gang, kommer der undersøgelser både ved depotet og inde i bredningen. Disse biologer ligner fiskerne deri, at de stoler på deres egne sanser: når det stinker, når der er dødt, så ved

de, at der er noget galt, og de siger det oven i købet.

Nu kommer der liv i sagen, undtagen hos miljøministeren og konsorter; indtil halvanden time før fiskeriforbuddet optræder ministeren her i salen, som om alt er trygt og det kun er os ualvorlige popdyr, der kræver handling deroppe. Det har været temmelig påfaldende.

Til sidst et par ord om den måde, hvorpå vi almindelige mennesker, herunder folketingsmedlemmer, bliver behandlet af systemet, når vi søger oplysninger. Det er, som om vi er fjenden, som om det gælder om at skjule mest muligt for os. Har vi været så heldige at finde ud af, hvilke offentligt ansatte eksperter man bør henvende sig til for at få oplysninger, skrider chefen ind med mundkurv og henviser til, at man kan spørge ham.

Men da jeg skulle have forklaret, hvad der stod i den berygtede rapport fra amtsvandvæsenet, var det da ikke en økonom, jeg havde brug for at tale med, men en biolog. O.k., så stillede jeg spørgsmålet skriftligt gennem udvalget, men på trods af, at det nu er snart en måned siden, og på trods af, at ministeren i hele denne måned har vidst, at denne debat skulle være her, og på trods af, at han utrykkelig har sagt, at netop et spørgsmål som det stillede bør gå den vej rundt, altså rundt om ham, er det fantastisk, at jeg først i forgårs får svar, og hvilket svar: at man har oversendt sagen til amtsvandvæsenet.

Heller ingen af de andre spørgsmål, der er stillet, er blevet besvaret så at sige. De blev stillet sent, all right, men når jeg ikke må gå andre veje for at få svar, og når ministeren alligevel var i sving med at forberede sagen, burde svarene have ligget klar; alle spørgsmål ligger inden for det område og de dokumenter, som også ministeren har haft adgang til. At svarene ikke har ligget klar, tyder på ét af to. Ministeren møder uforberedt i dag – og den forklaring er jeg så småt ved at hælde til efter at have hørt hans redegørelse – eller – og den forklaring hælder jeg helt klart til samtidig – vi andre skal så vidt muligt også møde uforberedt; det er selvfølgelig også det mest praktiske for ministeren.

Det, jeg har oplevet af ministeriel lukkethed og arrogance, er ganske vist kun en afglans af, hvad fiskerne i Thyborøn er rendt ind i, når de har forsøgt at komme igennem